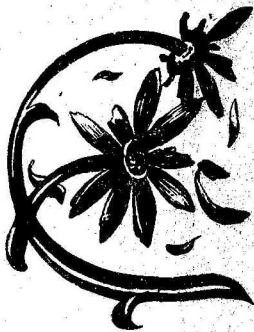

« Η ΑΓΑΠΗ »

ΙΣΑΙ ἡ Ἀγάπη... Θέλεις γὰρ στολίδι τὰ ρόδα ἐκείνα ποῦ ἀνοίγουνε στὸ διάβα Σου;... Ἔχουνε τὴ θεομύθεια καὶ τὴν κοκκινάδα ποῦ χύνουνε τὰ χεῖλη, ὅταν ψιθυρίζουνε τ' ὄνομά Σου στὴ σκιά, ὦ Κυβερνήτρα Ἀγάπη.

Γιὰ σκῆπτρο Σου θέλεις τὸ λείριο αὐτό; καὶ γὰρ στέμμα στὸ μέτωπό Σου θέλεις νὰ σοῦ πλέξω στεφάνι μὲ τὸ τρυφερὸ κλαδί τῆς δάφνης ποῦ χεῖ τὰ πράσινα φύλλα καὶ μεγαλώνει χαϊδεμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμο;

Μίλησε. Ὁλος ὁ κῆπος εἶνε δικός σου. Ἡ ἀνοιξὶς ἦρθε γὰρ Σένα, καὶ τὰ φυτὰ, καὶ τὰ λουλούδια, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὰ νερά, περιμέναν μὲ μένα τὸν ἐρχομὸ Σου. Κύτταξε τα. Νὰ ὁ Ναός Σου.

Μὰ γιατί ἀπομένεις σιωπηλή, ὦ Ἀγάπη; Εἶνε μικρὰ καὶ φτωχικὰ τὰ δῶρα αὐτὰ γὰρ Σένα. Τὸ ξέρω. Τὸ σπῆτι μου βροσκεται λίσω ἀπὸ κείνη τῆ φηγῶ. Ἀκολούθησέ με. Πάρε τὸ κλειδί. Ἔμπα στὴ σάλα ποῦ τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο, μὲ γλυκὰ, ὀπωρικὰ, μὲ γάλα, μὲ δροσερὸ νερὸ, καὶ μὲ κρασί. Δοκίμασε. Κι' ἄφησέ με γονατιστὸς στὶς πέτρες, Ἀγαπημένη Ἐσένη, νὰ λύσω σιγά-σιγά τὰ σάνδαλά Σου, καὶ νὰ φιλήσω τὰ γυμνά Σου πόδια, ποῦ σ' ἔφεραν σ' ἐμένα. Ὁ δρόμος τὰ πλήγωσε.

Εἶσαι κουρασμένη.

Μὰ γιατί εἶνε ἔτσι τὸ βλέμμα Σου; Γιατί τὸ μικρὸ αὐτὸ χαμόγελο καὶ ἡ σιωπή; Μὴ δὲ σὲ δέχονται ἔτσι; Πιέ, καὶ θὰ πῶ ἀπὸ τὸ ποτήρι Σου. Φοβοῦμαι... Βλέ-

πω μέσα στὰ μάτια σου, ποῦ νόμιζα τόσο γλυκὰ, κάποια ἄγρια λάμψη. Γι' ἔχεις; Τί σοῦκαμα; Μεγαλώνεις. Σκοτινιάζει στὴ σάλα... Καὶ ἡ λάμπα ὀθώνει... Φοβοῦμαι... Τὰ χεῖριά Σου ἔξαφνα ἀρπάξανε τὰ χεῖριά μου... Μὴ μὲ σφιγγεῖς τόσο... Ἡ ἀναπνοή σου μὲ καίει... Τρέμω... Σὲ μιῶ... Φοβοῦμαι... Τὸ σῶμα σου εἶνε βαρὺ... Θέλεις τὴ ζωὴ μου... Εἶνε δική σου... Εἶσαι ἡ Ἀγάπη!...

Εἶμαι ἡ Ἀγάπη. Ἄκουσέ με. Τὰ χεῖριά μου εἶνε δυνατὰ. Μάταια στὰ βήματα μου κλειοῖνε τὲς πόρτες τῶν σπητιῶν καὶ τῶν κήπων μὲ τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους. Σὰν δὲν μ' ἀφίνουνε νὰ μπῶ, παρουσιάζομαι ἔξαφνα μπροστὰ των. Εἶμαι ὁ Ἔννος ποῦ χεῖται χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσουνε καὶ ὁ ἀπαιτητικὸς ἐπισκεπτής. Κι' ἂν ἡ λάμπα ὀθνεῖ, καὶ ἂν ἡ δάδες λάμπουνε, κι' ἂν φωτίζεται τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλιου, κι' ἂν κρύβεται μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς νύχτας... εἶμαι ἐγὼ!. Δὲν εἶνε πλεῖα καιρὸς νὰ φύγη κανεὶς, σὰν μ' ἀντικρύβω. Τὴν ἀναπόφευκτη ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ μου, ἢ θὰ τὴ χτυπήσῃ ἢ καμάνάνα—ἢ θὰ τὴ δείξῃ ἢ ἄμμος τῆς κλειψύδρας. — Γραυτὸ, περιμένέ με πάντα. Μ' ὀλάνοιχτή τὴν πόρτα, μὲ στρωμένο τὸ τραπέζι. Γιατί, ἂν θέλῃ τὸ Γραμμένο νὰρθῶ στὴ ζωὴ σου, οὔτε τὰ σίδερα, οὔτε τὰ κλειδιά, οὔτε ὁ σκύλος ποῦ δαγκάνει, οὔτε τίποτε στὸν κόσμο δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ... Ἔξερε το, ἂν θέλω νὰρθῶ ν' ἀκουμπήσω τὸ στόμα μου στὸ δικό σου—μ' ὅ,τι κι' ἂν κάμῃς,—θὲς δὲ θὲς, κάποια μέρα—κάποια νύχτα θὰρθῶ. Τὰ χεῖριά μου εἶνε δυνατὰ. Ὑπάκουε.— Εἶμαι ἡ Ἀγάπη!...

Μετὰφρασις τοῦ ποιήματος τοῦ Henri de Regnier

«L'Amour»

LALO

◀ Γ Ν Ω Μ Α Ι ▶

Ὁ λεπτὸς ὀργανισμὸς καὶ τὸ εὐαίσθητον καὶ ἐπερφόγως ἀνεπτυγμένον νευρικὸν σύστημα τῶν κορασιῶν δὲν προωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Δημοσουργοῦ διὼς ὑφίστανται τὴν ὑπερέτασιν τοῦ νεωτέρου συστήματος τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως. Δι' αὐτὸ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματά του καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταφανῆ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν.

★

Εὐκταῖον εἶνε, ὅπως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπομακρύνονται ἀλλήλων οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο φύλων, διότι τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ ἀνακουφιστικὸν διὰ τὰ νεῦρα.

Εἶνε εὐχάριστον διὰ τοὺς ἄνδρας νὰ συνασπασθῶνται ἐπὶ τινα χρόνον ἀποκλειστικῶς μὲ ἄνδρας, ὅπως καὶ διὰ τὰς γυναῖκας μὲ ὁμοφύλους των μόνον.

★

Πόσον εὐτυχεῖς εἶνε οἱ ἀφελεῖς καὶ ἀπλοῖκοι, οἱ ἀντιλαμβάνομενοι τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτῆς δυνάμειν χωρὶς νὰ δημιουργοῦν δι' ἑαυτοὺς φαντασιώδη βασανιστήρια. Ἡ πρὸς τὴν φύσιν ἀγάπη εἶνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία λέξις τῆς σοφίας...